

**Predikan Bönsöndagen, 1 årg.
Lukas 18:1-18, Bönen, Centrumkyrkan 2018,
Psalm: 820 (Sv ps 751), 292 a, 231, 339.**

Inledning till psalm 292 A Pris vare Gud

Under våren 1986 läste jag Kyrkohistoria.
Vi var en grupp studiekompisar som var mycket
tillsammans,
och under den våren gick vi runt i många olika kyrkor
och firade gudstjänst.

En söndag var vi i Södermalmskyrkan,
som nyligen hade brutit sig ur den gamla Pingströrelsen
och uppgått i Livets Ord (Trosrörelsen).

Där talades det i tungor och där sjöngs det lovsång,
så taket nästan lyfte sig.
Och vad jag önskade,
var att även jag skulle tordas lyfta mina händer
upp mot himlen och prisa Gud!

Till slut tordes jag!
Och det kändes som en seger över min rädsla.
Och ni vet att jag fortfarande älskar
att stå upp och lyfta mina händer högt mot himlen
när vi sjunger psalmer!

I första versen på psalm 292 A – där sjunger vi:

*”Jublande lyfter vi här våra händer,
sjunger den glädje som enighet tänder,
ger dig vår arbetsdag och vår tacksamhet
handling och bör må bli ett.”*

Så låt oss lyfta våra händer i glädje!

Vi avslutar även v 4 med refrängen,
- så får den rama in hela psalmen.

Inledning till Evangelietexten

Hösten 1981 började jag fira gudstjänst i Betlehemskyrkan inne i stan. Den tillhör EFS.

På onsdagskvällarna hade vi en Bönegudstjänst, och i den fanns en längre stund för enskild bön.

Man satt och bad för sig själv i bänken,
men man kunde också be högt.

Det gick väldigt stillsamt till.

Men jag satt hela tiden och tänkte:

- Tänk om jag ändå skulle våga formulera mig fritt
be högt, jag, som var uppväxt inom högkyrkligheten
i Eskilstuna.

Där läste man enbart strikt tillrättalagda böner
som mest innehöll vikten av syndamedvetande
och bön för biskopen.

För att hårdra det hela.

Jag var aktiv inom EFS fram till sommaren 1987,
då jag flyttade till Lund och fortsatte läsa teologi.

Det tog många år innan jag torde
formulera mig högt i fri bön.

Text

Predikan

*Jag tror på solen
även när den inte skiner.
Jag tror på kärleken
även när jag inte känner den.
Jag tror på Gud
även när han är tyst.*

Vad är bön?
Hur påverkar den oss?
Lyssnar vi efter bönesvar – och hur?
Kan vi över huvudtaget tro på bönesvar?

Och när vi tycker att Gud är tyst
- är det för att vi lyssnar efter något
som vi själva önskar,
men som Gud inte säger till oss?

Här kommer en berättelse som jag hörde sommaren 1992
och som sedan dess har stannat kvar inom mig.
Jag har burit den som en klangbotten.

En del av er har säkert hört den förut?!

En översvämning var på gång.
En from man hade fått en uppenbarelse,
att Gud skulle rädda honom undan förödelsen.
När vattnet närmade sig ville grannarna
att han skulle ta sin bil och ge sig av.
- Nej, sade han. - Gud har lovat rädda mig.

Det går ett par dagar,
och vattnet når till övervåningen
där mannen sitter i fönstret.
Då kommer en roddbåt förbi.
De i båten vill ta honom med sig.
- Tack, säger mannen. - Men Gud har lovat rädda mig.

Efter ytterligare några dagar står vattnet så högt,
att endast takåsen är ovan vatten. Där sitter mannen.
Vid detta tillfälle kommer en helikopter för att hämta
honom. - Nej, säger han. - Det behövs inte.

Gud skall rädda mig.

Vattnet stiger ytterligare och mannen drunknar.
Hemkommen till Gud förebrår mannen honom,
för att han inte höll sitt löfte och kom till räddning.

Herren Gud svarade då:
Jag bad dig genom grannarna att ta bilen.
Sedan sände jag en båt till ditt hus.
Slutligen sände jag helikoptern.
Men du nekade varje gång att ta emot hjälp.

En berättelsen om bön och om bönesvar.
Om att lyssna till Guds röst
– även när vi nås av den genom andra människor
och på andra sätt än vi förväntar oss.

Men jag har även haft nytta av de här tankarna
i andra situationer.
Framför allt i samtal som har handlat om förändring.
Oftast sker samtalen över en middag i goda vänners lag.

Någon berättar om sina problem, tankar och funderingar,
och frågar hur de ska kunna lösa dem.
Vi övriga kommer med frågor och förslag på lösningar.

Men den som frågar går istället in i försvar,
vilka innebär att personen hellre vill leva kvar i
den svåra situation som den befinner sig i,
istället för att vilja göra några förändringar
som kan leda till förbättringar.

- För vanans makt är stor,
även när den leder till vårt eget förfång.

- Så hur ska då Gud kunna hjälpa oss?
- Hur ska Gud kunna hjälpa oss på de sätt
som är bäst för oss:
Inte utifrån vad vi vill ha
- utan utifrån vad som är bäst?

För några dagar sedan hittade jag en bön i en gammal bok när jag rensade min bokhylla.

Ni vet, alla de där ”bra att ha-böckerna” som vi samlar på men aldrig läser.

Bönen löd:

Jag bad Gud om...

Jag bad om rikedom,
så att jag skulle bli lycklig.

Jag bad om fattigdom,
för att jag skulle bli vis.

Jag bad om makt,
så att jag kunde få människors hyllning.

Jag bad om svaghet,
så att jag skulle känna behovet av Gud.

Jag bad om allt för att kunna njuta av livet.

Han gav mig livet,
så att jag skulle njuta av allt.

Jag fick ingenting som jag bett om
- men allt som jag hade hoppats på.

Nästan mot min egen vilja
besvarades mina outtalade böner.

Bland alla människor är jag rikast välsignad.

Amen

Kan det vara så här?
Törs vi lita på att Gud hör våra böner
och att vi får de svar som är bäst för oss?

Törs vi släppa taget och följa rösten i vårt inre
som kallar, förmanar och tillrättavisar oss?
Törs vi leva i tillit och tro på den Gud
som tror på oss och som älskar oss?

Vi är Guds älskade barn.
Vi är Guds avbild.
Det är därför han kallar oss in i sitt förbund,
som Guds folk och Kristi efterföljare.

Och som mitt stora TACK till er alla vill jag säga:
Centrumkyrkans församling,
Jag kom till Farsta församling 1 juni 1995.
Förutom några dop och gudstjänster (mellan -95 och -09)
så jag började fira gudstjänst tillsammans med er
regelbundet från januari 2009.

Ni är en sjungande församling.
Ni är en bedjande församling.
Ni är en troende församling.

TACK för att jag under så många år
har fått delat er gemenskap!

Må Gud bevare er med sin gränslösa kärlek!
Amen